

Over kinderen, jongeren en hun geestelijke gezondheidszorg

Zeventien was ze. Totaal geïsoleerd omdat ze zichzelf opsloot, bang dat iedereen haar zou uittellen. Alleen, en met een ontzettend gevoel van eenzaamheid.

Thuis geen gehoor maar spot, op school afwijzing en bij vrienden en vriendinnen onbegrip. Zo was het altijd geweest, zolang ze zich kon herinneren. Waarschijnlijk was ze als kind al depressief, maar toen kende men dat woord nog niet.

Toen begon ze haar dromen voor werkelijkheid te aanzien. Zo erg dat het dagdagelijkse leven niet meer mogelijk was. Ze sliep niet, kon haar studies niet meer aan en sleepte zich voort. Een dokter nam het over. In die tijd was er nog geen sprake van psychose, niemand wist wat dat was en de dokters namen het woord niet in de mond, maar dat was het eigenlijk wel. Ze werd behandeld met medicatie en een opname. Dat laatste liefst ver genoeg van huis, in haar eigen stad noemden ze die verblijfplaatsen zothuizen.

De lange weg, met behulp van medicatie en therapie, vallen en weer opstaan, werken en studeren, vechten en tot rust komen, is stof voor een hele roman.

Nu volwassen kijkt ze terug op een rijk gevuld leven, met vriendschap, liefde, creatie en een overvloed aan geluk. Als je dat wil zien is dat zo, en zo ziet zij dat. Iedereen krijgt af en toe kansen, groot of klein, je moet ze willen zien en vooral ook: grijpen die kansen!

Met die woorden beschrijft Annelies haar eigen verhaal. Het vormt de basis van haar getuigenis die ze, in het kader van het Te Gek!?-scholenproject, brengt. Afwijzing, angst, verdriet, pijn, stigma, spot, maar ook aanvaarding, steun, vriendschap, zorg, en vooral herstel en hoop! In elk verhaal van die vele getuigen voor dit scholenproject zitten die elementen vervat. En het pakt... Jongeren luisteren stilletjes, voelen mee want ze herkennen en beetje bij beetje verandert er iets. Ze leren over zichzelf of over anderen of krijgen terug hoop of zetten de stap naar anderen.

In Vlaanderen zijn ongeveer 80.000 jongeren die te kampen hebben met ernstige psychische problemen. Ongeveer 32.000 van hen, zijnde 40%, ontvangt op een of andere manier professionele hulp. Omwille van zoveel redenen (schaamte, ik weet niet wat me overkomt, ik moet het zelf kunnen, waar kan ik terecht, goede zorg is niet te betalen of is te ver, ik mag niet van mijn ouders, ...) moet de rest maar zelf een antwoord zien te vinden voor het "rode-neuzen-probleem" waar ze mee kampen.

In dit themanummer kijken we naar de zorg die voorhanden is en komen volgende relevante topics aan bod.

De Vlaams kinderrechtencommissaris Bruno Vanobbergen beschrijft de jongerenpsychiatrie vanuit een empirisch oogpunt. De strategische en organisatorische insteek

over netwerken voor kinderen en jongeren is hierop een mooie aanvulling. Het effect op kinderen, bij wie één of beide ouders een psychiatrische aandoening heeft wordt vanuit het PZ Duffel verwoord.

Hans Meganck geeft aan op welke manier geestelijke gezondheid en preventie in het onderwijs kan aangepakt worden.

We laten de jongeren van De Kaap, een kinder- en jeugdpsychiatrische dienst van

het PC Caritas te Melle aan het woord. Vanuit dit psychiatrisch centrum meldt Dr. Philippe Van Petegem beschouwingen over zorg en opleiding. Tot slot wordt het thema zelfverwonding verhelderd.

We hopen hiermee de geïnteresseerde lezer een goed gedocumenteerd themanummer aan te bieden.

Eddy Impens en Jan Van Speybroeck

ADVERTENTIE

ALLGRO
Sint-Lievens-Houtem - 09 360 83 48 - allgro.be

Specialist in vers gesneden groenten
Spécialiste en légumes frais coupés

all salads
verses - salades - fraîches